

Liczba przekłeta: dawniej 666, dziś 67

Kiedy nie znalazłem swojego nazwiska w składzie komisji uczelnianej do spraw stopni naukowych w swojej dyscyplinie, wpadłem w lekką panikę. Cóż ja takiego przeskrobałem? Szybko przejrzałem ust. 1 Art. 20 Ustawy o Szkolnictwie Wyższym, będący podstawą odpowiedniego paragrafu Statutu Uczelni. Skazanie prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe [p. 2])? Przed oczami stanęła mi koszmarna scena z celi więziennej. Nie, na szczęście to nie wspomnienie, tylko koszmar senny inspirowany nowym, jeszcze nienakreconym filmem Quentina Tarantino. Ukaranie karą dyscyplinarną [p. 4])? Jeszcze nie nastąpiło. Współpraca z organami bezpieczeństwa w latach 1944–1990? [p. 5])? Nie miałem podstaw, by się taką współpracą w oświadczeniu lustracyjnym pochwalić (czyżby te oświadczenia były czytane przy sporządzaniu listy?). Nie, moje przewinienie jest poważniejsze, nieulegające przedawnieniu ani amnestii: jest to ukończenie 67. roku życia [p. 7]). Zapewne w rozumieniu Autorów i akceptantów Ustawy 2.0, za sprawą czarodziejskiej różdżki (będącej tajnym załącznikiem do Ustawy) po ukończeniu 67. roku życia moja sprawność intelektualna spadła o 67%, zacząłem mylić stopnie naukowe ze stopniami wojskowymi, a moja wiedza stała się już nieprzydatna do niczego. Co najgorsze, zupełnie nie jestem świadomy tych zmian (na szczęście ich wystąpienie przewidzieli Autorzy Ustawy 2.0).

Staram się znaleźć pozytywy każdej sytuacji, więc wczułem się w położenie tych Kolegów, którzy spędzili czas jakiś w zakładzie karnym lub nie odmówili propozycji interesującej zapewne współpracy ze Służbą Bezpieczeństwa. Dotychczas mieli prawo czuć się trochę niepewnie w niekoniernie bardzo tolerancyjnym środowisku akademickim – i wreszcie *de facto* amnestia, jeśli osiągnęli krytyczny wiek 67 lat. Nikt już nie będzie ich pytał o błędy przeszłości, jakie by były, wiek zrównuje ich z tymi, którzy infantylnie nie zgadzali się na współpracę, nie bacząc na komplikacje takiej pochopnej odmowy. Ale można było przecież mieć nadzieję na taką cichą amnestię, jeśli minister sprawiedliwości zostaje ministrem szkolnictwa wyższego.

Autorom Ustawy zabrakło elementarnej delikatności, by o osiągnięciu krytycznego wieku napisać w odrębnym punkcie, bez mieszania seniorów z przestępcami i kolaborantami. Oj, znów zacząłem narzekać, a przecież miałem się skupić na aspektach pozytywnych. Niewątpliwie takim jest punkt 6 § 32 Statutu mojej Uczelni, będący kopią p. 6) ust. 1 artykułu 20 Ustawy: członek Komisji ds. Stopni Naukowych (decydujący o nadaniu stopnia doktora i doktora habilitowanego) winien mieć wykształcenie wyższe. Zdecydowanie popieram ten wymóg.

GRZEGORZ BARTOSZ

Uniwersytet Łódzki, Uniwersytet Rzeszowski

WYDAWNICTWO PAU POLECA

Debaty PAU tom VI

UCZELNIE W SŁUŻBIE SPOŁECZEŃSTWA

Tomaszowice 17–18 listopada 2018

pod redakcją Lucjana Suchanka

Debatę podzielono na cztery moduły.

Pierwszy, „Uczelnie i państwo oraz społeczeństwo”, dotyczył głównie popularyzacji nauki. Organizator, prof. Andrzej Kajetan Wróblewski, wprowadzając temat, zwrócił uwagę na różnicę pomiędzy zwykłym przekazywaniem wiedzy a wyjaśnieniem, na czym polega metoda naukowa badania rzeczywistości. Dopiero jej poznanie przekonuje bowiem, że ustalenia nauki są wiarygodne. (...)

W drugim module, „Uczelnie i gospodarka”, organizowanym przez prof. Marię Nowakowską, omawiano możliwości praktycznego zastosowania wyników badań i warunki konieczne do osiągnięcia sukcesu. To trudne, ponieważ oprócz patentowania wyników, niezbędne są zazwyczaj ogromne środki na sfinansowanie prac wdrożeniowych. (...)

Trzeci moduł, „Uczelnie a kultura narodowa i ponadnarodowa”, organizowany przez prof. Marię Korytowską, rozpoczął się od dyskusji na temat znaczenia samego pojęcia kultura, które można traktować wąsko, jako

pożądany sposób bycia człowieka oraz jego relacji z innymi, lub szerzej, jako całość dorobku literackiego i artystycznego, ale również i naukowego. (...) Ostatni moduł, „Uczelnie i społeczność lokalna”, otwarło wystąpienie organizatora, prof. Lucjana Suchanka, krytykujące pogląd „Mniej to lepiej niż więcej”, czyli błędną jego zdaniem koncepcję polskiej polityki edukacyjnej na poziomie wyższym, zgodnie z którą sytuacja ulegnie poprawie, gdy zostanie wyraźnie ograniczona liczba uczelni oraz liczba studentów, a także liczba publikowanych prac (humaniści rzekomo piszą za dużo!) oraz dziedzin nauki (szczególnie znaczące jest obniżenie statusu kulturoznawstwa), jak również czasopism i konferencji naukowych. (...)

Publikacja dostępna online: http://www.pau.krakow.pl/Debaty_PAU/T_VI/Debaty_PAU_VI.pdf

PAUza Akademicka – www.pauza.krakow.pl – tygodnik Polskiej Akademii Umiejętności i środowiska naukowego.

Rada Redakcyjna: Magdalena Bajer, Andrzej Białas, Janusz Limon, Ewa Lipska, Stanisław Rodziński, Piotr Sztompka, Marta Wyka, Jakub Zakrzewski, Franciszek Ziejka.

Redakcja: Andrzej Białas – redaktor naczelny; Andrzej Borowski, Andrzej M. Kobos, Piotr Malecki, Marian Nowy – redaktorzy; Adam Korpak, Krzysztof Skórczewski – grafika; Ryszard Otręba – „Galeria PAUzy”; Anna Michalewicz – dyrektor administracyjny; Witold Brzoskowski, Monika Mentel – fotokład; Wydawnictwo PAU – konsultacje.

Adres do korespondencji: Polska Akademia Umiejętności, 31–016 Kraków, ul. Sławkowska 17; e-mail: pauza@pau.krakow.pl

Oczekujemy na artykuły do 6 000 znaków (ze spacjami) i ilustracje w formacie JPEG o rozdzielczości 300 dpi.